

BLAGO VAMA!

Svi sveti, B

Jednom davno na televiziji razgovor s djecom. Pitanje: što je za tebe sreća? Jedan malac, gradsko dijete, veli da je on sretan kad ga tata i mama povedu u zoološki vrt da vidi vuka i medvjeda. Drugo dijete, negdje iz bosanskih brda, đak-pješak, naprotiv, veli. „Ja sam sretan kad idem u školu pa ne sretnem vuka ili medvjeda.“

Što je sreća, što li blaženstvo? Za nekoga će biti blaženstvo prepun disco-klub s mnoštvom svjetala u boji i bučnom glazbom. Za drugoga će to biti proplanak u brdima, zelena livada gdje se samo čuje pjev ptica. Za nekog je blaženstvo putovati i putovati, a za drugoga živjeti u miru svoje kućice - svoje slobodice. Sto ljudi - sto čudi, reći ćete. Točno. Međutim, ovo što Isus danas naziva blaženstvima ipak zvuči pretjerano.

Isus veli: „*Blago siromasima duhom..., blago progonjenima..., blago gladnima i žednima pravednosti...*“ Misli li Isus stvarno da je blaženstvo u gladi i žeđi u siromaštvu i u progonstvu, u trpljenju i oskudici? Ponetko je to u povijesti upravo tako shvatio: bilo je pojedinaca i skupina koji su se upravo natjecali u trpljenjima i „preziranju“ ovoga svijeta, uvjereni da tako savršeno nasljeđuju Krista patnika. To su oni neveseli, vazdasmrknuti, bez trunke radosti u srcu i osmjeha na usnama. Neće biti da je to Isus baš tako zamišljao. Prisjetimo se: Isus je odlazio na gozbe, čak i kod grešnike. Bio je gost na svadbi, toliko se „normalno“ ponašao da su mu zlobnici dobacivali: „Gle izjelice i pijanice“. Nadalje, odlazio je on odmoriti se u kuću Lazarovih sestara Marte i Marije. Farizeju Šimunu je bio prigovorio zašto mu nije iskazao uobičajenu počast, tj. nije mu oprao noge niti pomazao glavu. Konačno, u najstrašnijem trenutku svoga života nije li Isus rekao: „Oče, ako je moguće...“

Očito, trpljenje nije samo sebi svrhom, ono po sebi uopće nije bitno. Bitno je nešto drugo. To je ljubav prema Bogu i bližnjemu. I onda iz te ljubavi, ako treba, ja ću trpjeti. Podnositi ću i progonstvo. Služeći Bogu i bližnjemu bit ću spreman podnositi i pogrde i nerazumijevanja. Baš kao što je i Isus bio rekao: „Oče, ako je moguće, neka me mimoide ova čaša..., ali ne kako hoću ja, nego kako hoćeš ti.“

Isus veli: „*Blago siromasima duhom..., blago progonjenima..., blago gladnima i žednima pravednosti...*“ Jednostavna je to nauka: Ako ljubim, ako sam predan služenju Bogu i ljudima, ni patnja ne može uzeti moga blaženstva. Ja sam blažen, spokojan, smiren i pun pouzdanja unatoč svih nedaća. jer moje trpljenje ima smisla. Što se mene tiče, radije bih da me ljudi i prihvate i razumiju. Ali ako Gospodin dopušta patnje i progonstvo, „Gospod dao, Gospod oduzeo, blagoslovljeno ime Gospodnje!“

I doista! Pogledajmo svece. Svi su oni bili puni radosne nade, puni života i nutarnje snage. Bez prenemaganja su prihvaćali i muke i nevolje i opraštali svojim progoniteljima. „*Za malo muke zadobili su dobra velika,*“ Veli knjiga mudrosti. Eto, danas slavimo te ljude. Silno mnoštvo svetih. Poznatih i još više nepoznatih. Onih koji su živjeli od ove Božje riječi i sada žive s njom. Oni su nam uzor i putokaz. Dao Bog da se s njima i nađemo.

Zvonko Pažin